Aventurile submarinului DOX

133

Doctorul Nokita

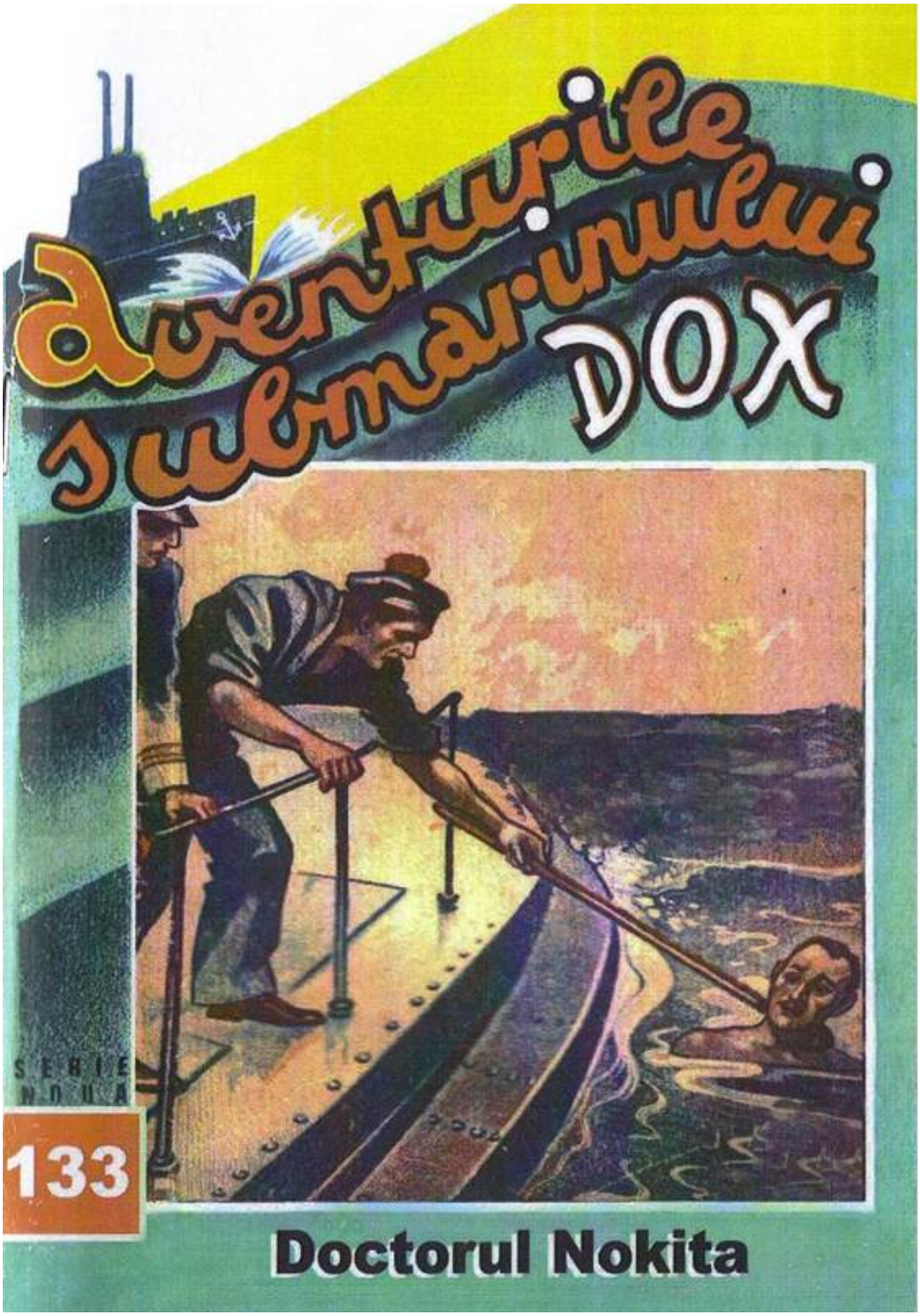
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
133
Doctorul Nokita

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 133

DOCTORUL NOKITA

Traducere de LIA HÂRSU

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
PELAGOŞII

MINUNATUL SUBMARIN spinteca uşor valurile. Înainta de-a lungul coastei şi soarele se oglindea în apa Golfului Bengal. Pe puntea dinainte a „Dox”-ului stăteau căpitanul Farrow, doctorul Bertram şi George care observau coasta prin ocheanele lor. Rindow, primul ofiţer, stătea la cârmă şi în acelaşi timp căuta să vadă dacă nu sărea vreun vapor.

Dimineaţa se despărţiseră de căpitanul Holten, salvat de ei, (Vezi numărul trecut al „Aventurilor echipajului Dox”) şi o lăsaseră de-a lungul coastei. Căpitanul Farrow vrusese să meargă la Ceylon.

Pentru moment se aflau în dreptul Madras-ului. Cu ajutorul ocheanelor puteau vedea bine oraşul şi George tocmai îşi exprima dorinţa să meargă, pe uscat ca să viziteze localitatea, când, deodată, doctorul Bertram exclamă:

— Domnule Farrow, mi se pare că acolo pluteşte un om pe apă. Cred că e un înecat, căci nu face nici un fel de mişcare ca să se ţină la suprafaţă.

Căpitanul şi George îndreptară îndată ocheanele în jos şi priviră şi ei în direcţia pe care le-o arăta doctorul. Văzură lămurit un cap omenesc şi când duseră iar ocheanele la ochi, băgară se seamă că omul avea ochi închişi şi trupul părea să stea vertical în apă. Făcea într-adevăr impresia c-ar fi un înecat.

— Cu siguranţă c-o fi un naufragiat, care nu s-a mai putut ţine la suprafaţă – fu de părere căpitanul Farrow – omul trebuie să fie mai de mult în apă.

Auzind cuvintele acestea, doctorul Bertram clătină capul şi răspunse:

— Nu cred să fie vorba de un înecat domnule Farrow, căci pentru aşa ceva chipul sau prea e neschimbat. E un alb, care trebuie să fi trăit mai multă vreme aici în India, deoarece pielea să a căpătat o culoare negricioasă. Să ne apropiem şi să vedem ce e cu el.

— Dar nici nu ştim dacă e mort – interveni George – poate că e numai leşinat şi pluteşte pe apă.

— Atunci s-ar fi dus de mult la fund – răspunse medicul – şi-apoi, dac-ar fi leşinat, n-ar ţine capul aşa, în sus.

Pe când vorbeau ei, căpitanul făcu un semn lui Rindow să apropie „Dox”-ul de omul ce plutea pe apă. În câteva minute treaba asta fu făcută şi Petre uriaşul, care venise şi el

pe punte, trase cu o cange trupul spre submarin. Imediat după asta strigă:

— Omul e mort şi gol puşcă, domnule căpitan.

Toţi se aplecară în aceeaşi clipă peste parapet şi constatară că Petre avea dreptate. Căpitanul îi făcu un semn să tragă cadavrul pe punte.

Rindow oprise vasul şi veni şi ei lângă ceilalţi. Petre ridică trupul pe bord iar doctorul examină repede, dar nu putu decât să constate moartea.

Deodată tresări speriat şi se holbă la cadavru. Apoi clătină capul nedumerit şi arătând spre un semn mic de pe pieptul mortului, zise:

— Poartă semnul „Pelagoşilor", ceea ce înseamnă ca secta aceasta l-a condamnat la moarte şi l-a executat.

Toţi rămaseră înmărmuriţi. Doctorul urmă cu explicaţiile:

— Întâmplător am aflat într-un rând de existenţa acestei secte secrete, domnilor. Ştiţi că înainte vreme am cutreierat mult prin India şi am studiat cu amănunţime ţara. Ne aflăm acum tocmai în faţa oraşului Madras, în care am întâmpinat odată o aventură ciudată. Un indian bătrân se îmbolnăvise atunci, dar nu vroia cu nici un chip să se arate unui medic alb. Era pe moarte când totuşi o tânără indiană mă chemă la căpătâiul lui şi fata îmi spuse că nici un medic indian nu-i putea ajuta părintelui ei. Atunci, fără ştirea lui, ea veni la mine, ca să-mi ceară sfatul. Îi răspunsei că nu-i puteam da nici un sfat până nu vedeam bolnavul. La început ea îmi spuse că asta era cu neputinţă, pentru că tatăl ei mai curând s-ar lăsa să moară decât să cheme un medic alb. În cele din urmă, însă, învinse totuşi dragostea filială şi mă luă cu dânsa, ca să-mi arate cel puţin pe bolnav. Acesta nu bănuia că se ivise un alb la căpătâiul său, căci era scuturat de friguri şi îndruga vrute şi nevrute. Din păcate nu dădui atenţiune atunci vorbelor sale şi-l examinai cu amănunţime. Recunoscui îndată boala şi-i dădui medicamentele ce se cereau. Şase zile pluti în primejdie de moarte – deoarece nu avusese până atunci o îngrijire medicală cumsecade – şi când, în ziua a şaptea, îl vizitai din nou, îl găsii cufundat într-un somn sănătos şi putui spune fiicei sate îngrijorate că părintele ei se va însănătoşi în curând. Stătusem la căpătâiul convalescentului şi vorbisem în şoaptă cu fata. Fără să bag de seamă bătrânul se trezise în vremea asta şi mă recunoscu numaidecât. Vedea un alb stând lângă patul său şi mă speriai când zării ochii săi plini de mânie îndreptaţi deodată asupra mea. Fata scoase un ţipăt slab, apoi lămuri tatălui ei că eu îi salvasem viaţa. Cu toate astea, mânia şi ura din ochii

bătrânului nu slăbiră. Făcu un gest, porunci fetei să tacă şi îşi aţinti ochii iar asupra mea. Apoi izbuti să vorbească, desi cu greutate.

— Prin prezenţa ta ai insultat un pelago şi pentru asta trebuie să mori. Răzbunarea fraţilor mei te va ajunge. Vrui să dau răspunsul cuvenit, dar fiică-sa îmi făcu repede un semn să tac şi mă trase aproape cu de-a sila de la căpătâiul bolnavului. Când furam în camera alăturata, ea îmi şopti plina de spaima.

— Părăseşte imediat casa şi oraşul, domnule! Tatăl meu e un pelago şi se va ţine de cuvânt. Te rog să faci cum spun, altminteri mă va mustra mereu cugetul ca eu sunt vinovată de moartea d-tale. Fireşte că râsei de teama ei şi-i spusei că nu mă tem de nici un indian, mai cu scamă de un om căruia i-am salvat viaţa prin ştiinţa mea. Dar fata stărui în rugămintea ei şi în cele din urmă mă dusei acasă.

În curând uitai cu totul de incidentul acesta. După două săptămâni, primii pe neaşteptate vizita tinerei fete. Mă ruga iarăşi să părăsesc îndată oraşul, deoarece tatăl ei se însănătoşise pe deplin şi va stărui să se aducă la îndeplinire condamnarea mea la moarte. Râsei din nou de ea şi atunci dânsa se aruncă în genunchi şi mă rugă cu atâta căldură încât începui să şovăi. Pe urmă râsei însă de mine-însumi şi, ca să scap de fată, spusei că vom părăsi oraşul dacă îmi va lămuri pricina adevărată a cererii ei.

— Tatăl meu e un pelago – repetă dânsa – pelagoşii sunt foarte puternici şi tata te va ucide într-adevăr, după cum a jurat.

Mai mult n-a vrut să-mi spună. Făgăduii să părăsesc oraşul şi atunci ea plecă, vădit uşurată. Fireşte că n-aveam de gând să-mi întrerup studiile pe care le făceam în India şi căutai să-ncerc să aflu ceva pre aceşti pelagoşi. Când îl întrebai pe servitorul meu în privinţa asta el mă privi atât de speriat, încât mă răstii la el, cerându-i să-mi spună ce ştie despre secta aceasta. Băiatul împotrivi cu încăpăţânare şi, puţin timp după asta dispăru din casa mea. Şi acum, domnilor, vine partea cea mai interesanta. Încercai să angajez un alt servitor indian, dar nimeni nu vru să intre la mine în slujbă. În cele din urmă îmi bătu la ochi faptul că, atunci când treceam prin străzile Madras-ului, mulţi indieni mă priveau cu ură şi mânie. După multă trudă izbutii în sfârşit să capăt un alt servitor indian. Dar care nu-mi fu groaza când, a doua zi dimineaţă, îl găsii mori în grădina mea. Îl examinai cu atenţiune, nu putui însă stabili cauza morţii sale, ceea ce mă făcu să declar faptul la poliţie. Un

singur lucru îmi bătuse la ochi: mortul avea pe piept acelaşi semn pe care-l vedeţi la omul acesta de aici. După cum aflai mai târziu, acesta e semnul pelagoşilor. Poliţia nu mai cerceta cazul, când văzu şi ea semnul. Chiar şi poliţaiul englez mă sfătui să părăsesc cât mai repede ţara – ceea ce nici prin gând nu-mi trecea. După două zile găsii în grădina mea cadavrul tinerei fete care mă prevenise. Chestia începu să mă preocupe serios acum. Însoţit de trei poliţişti, mă dusei la casa în care locuise tatăl fetei. Acesta dispăruse şi cercetările noastre rămaseră zadarnice. Ca să-mi apăr viaţa luai în slujba mea doi marinari englezi, care n-aveau de lucru. În patru rânduri ei avură prilejul să împiedece atentate îndreptate împotriva-mi. Nişte tineri indieni încercaseră în cursul nopţii să pătrundă în casă, ca să mă ucidă. Doi din ei plătiră cu viaţa această încercare, căci oamenii mei nu cunoşteau cruţare. În vremea asta mă interesasem cu privire la secta pelagoşilor, dar n-am putut afla prea mult. Ei erau foarte duşmănoşi faţă de albi şi considerau drept o insultă când un alb le păşise pragul casei sau trăiau sub acelaşi acoperământ cu el. Atingerea cu aceştia era considerată ca o ruşine care trebuia pedepsită cu moartea. Mai mult n-am putut afla, din păcate. După câteva zile părăsi Madras-ul, dar oriunde mă dusei în India, secta asta nu-mi dădea pace. Abia când fui dincolo de graniţele tarii, atentatele încetară.

Şi acum văd iarăşi semnul acesta al pelagoşilor, domnilor. Cel mal bun lucru ar fi să înmormântăm cadavrul marinăreşte şi nu ne mai preocupăm de chestia asta.

Căpitanul Farrow şi fiul său ascultaseră cu luare aminte. Când doctorul Bertram rosti ultimele cuvinte, tânărul zise cu însufleţire:

— Nu, domnule doctor, vom pleca la Madras şi vom răzbuna pe mortul acesta. Să nu creadă Indienii că pot să-şi bată joc de Europeni. Nu e aşa, tată, că şi tu eşti de părerea mea? De Englezi n-avem doar ce ne mai teme.

— Cu toate astea ar fi cam primejdios, George – răspunse căpitanul – unde să-i căutăm pe Pelagoşi? Nici nu ştim cine e mortul şi cu greu vom afla asta.

— Dar de-ncercat putem încerca, tată. Ne îmbrăcăm altfel şi ne arătăm în oraş ca simpli călători. Coasta nu e prea departe şi Petre l-ar putea duce pe mort acolo cu barca.

— O să mă mai gândesc, George – răspunse căpitanul – doctorul îl va examina mai întâi cu amănunţire pe mort, ca să stabilească pricina morţii. Dacă a fost ucis, atunci… vom merge pe uscat.

Doctorul începuse să se ocupe iarăşi de cadavru. După o cercetare mai îndelungată spuse însă că nu putea stabili cauza morţii. Se părea că omul fusese otrăvit, probabil cu o otrava care nu putea fi descoperită în organism. De ce trupul nu se lăsase la fund în apa, iarăşi nu putea spune. Un singur lucru ştia şi anume: moartea trebuie să fi survenit cu o noapte înainte.

— Aşadar tot a fost omorât! zise George. Atunci să mergem pe uscat şi să cercetăm cazul acesta, nu e aşa, tată?

Se părea ca Farrow luase o hotărâre. Zâmbi şi răspunse:

— Putem vizita Madras-ul – fireşte îmbrăcaţi în aşa fel încât să nu batem la ochi.

Hotărâră să pornească spre coastă cu două bărci şi acolo să debarce într-un loc singuratic. Kard urma să ducă şi mortul tot acolo, apoi să se înapoieze cu o a doua barcă. Pe cealaltă căpitanul vroia s-o ascundă aşa fel încât să nu poată fi găsită prea lesne. În felul acesta se puteau întoarce oricând, la submarin.

Ascunşi undeva pe coastă, vor aştepta până ce cadavrul necunoscutului va fi găsit şi abia după aceea vor pleca la Madras.

Ca să nu fie văzuţi de pe coastă înainte de a se înnopta, căpitanul ordonă ca submarinul să pornească în larg. Acolo opri până se însera şi orândui ca el şi camarazii să fie pregătiţi abia cu trei ceasuri înainte de a se lumina de ziua. Rindow, care avea serviciul de noapte la cârmă, urma să se apropie la timpul acela iarăşi de coastă şi să caute un loc unde ar putea debarca nesupăraţi.

Camarazii se culcară şi la ora convenită fură treziţi. Când George intră în cabina tatălui său, se miră foarte mult văzând cum schimbă îmbrăcămintea pe om şi căpitanul cu doctorul Bertram îşi puseseră haine civile şi acum arătau ca nişte adevăraţi „turişti”.

Exact la timpul hotărât, cu două ceasuri înainte de a se lumina de ziuă, coborâră în bărcuţa de aluminium pe care Petre o îndreptă spre ţărm. Kard venea cu mortul în altă barcă. Când ajunseră la malul pustiu, mai aveau timp un ceas până să se lumineze de ziuă; puteau ascunde barca şi să aşeze mortul aşa fel, încât să poată fi găsit lesne. Apoi se pitiră şi ei prin apropiere aşteptând să se facă ziuă.

Debarcaseră numai la vreo trei kilometri depărtare de Madras şi socoteau că se vor ivi în curând oameni pe mal, care vor da de mort. Abia pe urmă se puteau duce în oraş.

Avură însă de aşteptat cam mult. Se luminase bine de ziuă şi nimeni nu se ivise încă. Ceas după ceas trecea şi

George privea cu necaz în direcţia oraşului.

În cele din urmă apăru un om. Era un indian, foarte bine îmbrăcat. Mergea pe jos şi părea cufundat în gânduri. Deodată tresări. Zărise mortul şi se apropia în grabă de el. Dar abia aruncase o privire asupra lui, că chipul i se încruntă şi clătină capul. Apoi fără să se mai sinchisească de cadavru, porni repede înainte şi se făcu nevăzut.

Deoarece nu se îndreptase spre oraş, căpitanul Farrow presupuse că nu va da de veste atât de curând despre descoperirea făcuta. Indianul o fi recunoscut mortul şi păruse nemulţumit că-l găsise aici.

De aceea căpitanul hotărî să mai aştepte pana vor veni oameni care să se ocupe de mort.

După vreun ceas se iviră deodată trei tineri indieni pe jumătate goi, care se-ndreptară îndată spre mort. Îl priviră câteva clipe, apoi vrură să-l ridice, dar în aceeaşi clipă auziră glasuri în apropiere; lăsară cadavrul pe loc şi… dispărură-n desiş.

În momentul următor apăru un mic grup de excursionişti. Erau albi, conduşi de un indian. Când zăriră mortul rămaseră mai întâi locului înmărmuriţi, apoi însă bărbaţii şi femeile se-nghesuiră să vadă cadavrul. Indianul care era cu ei făcuse un gest aproape nevăzut cu mana când zăriră semnul de pe pieptul mortului. Ramase apoi acolo cu chipul întunecat şi fără să rostească un cuvânt. Un tânăr excursionist se înapoiase la Madras. După un ceas veni îndărăt cu câţiva poliţişti. Aceştia redactară un scurt proces-verbal, înveliră cadavrul într-o pătură şi-l luară de acolo.

După ce plecară toţi, doctorul Bertram se adresă camarazilor săi:

— Am avut noroc, zău aşa! Indianul ăla dintâi pare să fi recunoscut semnul pelagoşilor. Probabil că i-a trimis pe cei trei tineri ca să înlăture cadavrul. Din fericire au fost tulburaţi de excursionişti.

— Şi călăuza acestora o fi recunoscut semnul – adăugă George.

— Secta aceasta pare să-şi aibă sediul aici în Madras – spuse căpitanul – nu m-a bucurat deloc când i-am văzui venind pe străinii aceia, căci de nu veneau ei i-am fi putut urmări în taină pe tinerii indieni şi astfel am fi aflat sediul sectei. Acum trebuie să mergem la Madras şi să facem cercetări. Poate că mortul e cunoscut acolo.

— Tată, am o idee! exclamă George. Ce-ar fi dacă am face în aşa fel la Madras ca şi cum nici n-am fi împreună? Tu rămâi cu doctorul, iar eu mă voi duce cu Petre să fac

cercetări. În chipul acesta indienii nu vor bănui că suntem camarazi, iar noi ne vom putea ajuta unii pe alţii, la caz de nevoie.

Deşi căpitanului nu-i prea venea la îndemână să se despartă de George, trebui totuşi să-şi dea seama că ideea acestuia era foarte bună, astfel că încuviinţă.

Porniră deci despărţiţi spre oraş.

Ajunşi acolo, căpitanul şi doctorul luară două camere la Hotel Imperial. George şi Petre, care sosiră ceva mai târziu, traseră la acelaşi hotel, fără, însă, ca să bănuiască ceilalţi asta.

Îndată după masă tânărul şi uriaşul porniră să viziteze oraşul. Cu prilejul acesta George vroia să iscodească dacă se şi aflase ceva cu privire la cadavrul găsit. Era încredinţat că gazetele nu vor sufla un cuvânt, dar nădăjduia să afle ceva la Politie.

Îşi şi făurise un pian. Când ajunse la poliţie, se anunţă prefectului, căruia fi istorisi o poveste născocită de el:

Împreună cu un cunoscut întreprinsese o excursiune la Madras; tovarăşul său dispăruse însa de două zile. Descrise foarte exact înfăţişarea mortului, dar îmbrăcămintea o zugrăvi cum îi veni în gând. Asta nici nu avea mare importanţă pentru moment. Principalul lucru pentru George era să se afle numele şi poate şi adresa mortului.

Prefectul îl primi cu multă amabilitate. Tânărul se recomandase sub un nume fals şi, prefăcându-se îngrijorat, se interesă de presupusul sau cunoscut.

— Da, domnule – zise prefectul – noi am descoperit de curând un cadavru, care pare să fie prietenul d-tale. Aş putea afla numele lui?

Întrebarea asta îi fu cam neplăcută lui George, caci el-însuşi vroia să afle numele mortului. Dar fără să stea mult pe gânduri, el spuse un nume la întâmplare. Prefectul înălţa din umeri, cu părere de rău.

— Nu, domnule, atunci mortul nu e acela pe care-l cauţi d-ta – răspunse el – omul găsit astăzi este cunoscut de noi. E un avocat din Madras.

Din păcate prefectul nu spuse numele şi George nu putea să-l întrebe de-a dreptul. De aceea se prefăcu uimit de faptul că un avocat fusese găsit mort şi întrebă într-o doară dacă se-ntâmplau des asemenea cazuri în Madras.

Fără fi bănuiască nimic, poliţistul răspunse:

— Din păcate, în anii din urmă se-ntâmplă multe la noi în oraş. Crezui că avocatul găsit mort e cunoscutul d-tale, căci l-ai descris foarte exact. Nu fii îngrijorat pentru prietenul d-

tale eu nădăjduiesc că se va înapoia teafăr şi sănătos. Totuşi, trebuie să-ţi mărturisesc că mulţi oameni au dispărut aici fără urmă şi noi ne aflăm în faţa unei enigme în această privinţă. Avea cunoscutul d-tale niscaiva duşmani sau era ameninţat de vreo sectă?

Ultimul cuvânt poliţaiul îl spusese aproape în şoaptă, ca şi cum s-ar fi temut să nu-l audă cineva.

— Prietenul meu – răspunse George – vorbea adesea de o sectă, dar am uitat numele ei. Dacă nu mă-nşel spusese… Padoga, sau cam aşa ceva.

— Ah. Care va să zică e totuşi cum am bănuit eu, când ai pomenit de dispariţia prietenului d-tale. Secta se numeşte Pelago, nu Padoga. Şi avocatul Willok i-a căzut victimă.

Avocatul Willok! Acum George aflase numele. Se prefăcu, însă, că nici n-ar fi băgat de seama şi asculta amănuntele pe care i le dădu prefectul, cu glas şoptit. Tânărul nu putu afla mai mult decât ştia până acum, astfel că se despărţi curând de înaltul slujbaş.

II
DOCTORUL SINGH NOKITA

ÎN VREMEA ASTA PETRE aşteptase în faţa prefecturii poliţiei. Ca să-i mai treacă de urât privea cu luare-aminte la trecători. Deodată tresări speriat, căci pe lângă dânsul trecu indianul acela bine îmbrăcat, care văzuse cel dintâi mortul în dimineaţa aceea.

Petre nu prea era detectiv de felul lui; se uită cu atâta mirare la necunoscut, încât acesta se opri şi privi, la rânduri, ţintă pe uriaş ceea ce îl făcu pe acesta să se fâstâcească şi mai rău. Încercă să se stăpânească şi se uită în altă parte.

Indianul porni agale mai departe, dar nu fără a fi aruncat mai întâi lui Petre o privire plină de ură, pe care acesta n-o mai văzu însă.

Uriaşul nu stătu mult la gânduri. Ştia că trebuie neapărat să se ia după indian, ca să-i afle numele. Tocmai când vru să pornească pe urma lui, un poliţist englez se apropiă de el şi-i spuse cu glas coborât:

— Cât p-aci să faci o mare greşeală, domnule. Nu ştii cine era domnul care a trecut pe lângă d-ta? Prea l-ai privit nepoliticos şi făceai o mutră de parc-ai fi văzut un strigoi.

— Mai ştii, poate că e chiar aşa! răspunse Petre. N-ai putea să-mi spui numele lui? Mi se părea foarte cunoscut, de aceea l-am privit aşa.

— Se vede ca nu eşti de mult în oraşul acesta – zise poliţistul – orice străin care sta aici numai douăzeci şi patru de ceasuri, a şi auzit ceva despre doctorul Singh Nokita. Probabil ca d-ta abia ai venit?

— Aşa e, nu-s decât de doua ceasuri în oraşul dv. – răspunse Petre.

Era bucuros ca nu mai trebuia să-l urmărească pe indian. Aflase numele acestuia şi pentru ca vroia să-şi întipărească şi mai bine în minte, întrebă:

— Cum ziceai că-i spune doctorului ăluia de vreme ce e atât de vestit trebuie să-i ştii bine numele. Şi ce fel de doctor e?

— Doctorul Singh Nokita e doctor şi inginer în acelaşi timp. Are un mic palat şi e aproape cei mai puternic bărbat din Madras. Dacă-l mai întâlneşti odată, apoi salută-l politicos căci asta nu poate decât să-ţi fie de folos.

În clipa aceea apăru George şi-l văzu pe Petre stând de vorbă cu poliţistul. Deoarece şi uriaşul îl văzuse, el se despărţi de englez şi se grăbi spre tânăr, care-l privi întrebător.

— Domnule George, am o veste mare pentru d-ta. Ştiu cum îl cheamă pe indianul cam l-a văzut cel dintâi pe mort azi dimineaţă.

George tresări:

— De la cine ai aflat asta, Petre?

— Doctorul a trecut pe aici acum câteva minute şi…

— Care doctor? îl întrerupse tânărul.

— Pai… doctorul ăia, Singh Nokita. Stăteam colea, în faţa casei, când deodată mă pomenii cu el trecând pe lângă mine. Se prea vede că prea m-am uitat urât la dumnealui, căci mi-a răspuns în aceiaşi fel, ba chiar cu mânie. Când am vrut apoi să mă iau după dânsul ca să aflu cine este se apropiă de mine poliţistul ăla tânăr de-l văzuşi şi d-ta. El m-a lămuri că doctorul Singh Nokita e cei mai puternic bărbat din Madras. Cică e medic şi inginer în acelaşi timp.

— Foarte interesant! făcu George. Şi eu am aflat unele lucruri. Mortul descoperit de noi e avocatul Willok care a căzut victima pelagoşilor. Chiar şi poliţia se teme de ei. Trebuie să aibă într-adevăr o mare putere aici în Madras.

— Atunci ar fi vremea să vină cineva şi să-i pună cu botul pe labe, zise Petre. Şi ce facem acum, domnule George? Ai de gând să cauţi rubedeniile avocatului?

— Da Petre, cred că ăsta e cel mai bun lucru; trebuie să mai aflu numai locuinţa acestui avocat. Hai să ne înapoiem la hotelul nostru şi acolo vom afla adresa lui. În acelaşi timp ne vom informa şi despre doctorul Singh Nokita.

Fără să mai piardă vreme, se înapoiară la hotel. Nu băgară, însă de seamă că sunt urmăriţi pe furiş de un tânăr indian, care-i văzuse pe când stăteau în faţa prefecturii.

La hall-ul hotelului George se întâlnii cu tatăl său. Amândoi se prefăcură că nici nu se cunosc, totuşi căpitanul făcu tânărului un semn pe furiş, dându-i să-nţeleagă că vrea să-i vorbească imediat. Cu degetele de la mâna stângă, îi indică numărul camerei sale, căutând să nu fie observat.

George se duse însă mai întâi în odaia lui şi ceru chelnerului să-i aducă ceva de băut. După ce se întoarse chelnerul, tânărul fi întrebă de unele minunăţii ale Madrasului şi aduse vorba, cu iscusinţă, asupra celor mai de seamă oameni din oraş. Când se informă, însă, unde locuieşte doctorul Singh Nokita chipul chelnerului deveni serios şi cu ton aproape răstit răspunse că nici nu cunoştea o persoană cu numele acesta.

— Cum, d-ta ca localnic nu-l cunoşti pe doctorul Singh Nokita? se miră George, râzând. Mi s-a spus că orice copil cunoaşte adresa lui. Trebuie să-i fac o vizită.

Chelnerul stărui cu încăpăţânare că nu-l cunoaşte pe doctor. George băgă de seamă, însă că omul ridicase în două rânduri ca întâmplător, două degete de la mana dreaptă. Tânărul îi fulgeră un gând prin minte. Rase cu şiretenie, clipi din ochi către chelner şi… ridica şi el două degete de la mana stângă.

Chipul chelnerului se schimbă pe data, se înclina în fata tânărului şi spuse, foarte politicos şi slugarnic:

— Văd că sunteţi un trimis, domnule, desi faceţi parte din rasa albă. Doctorul Singh Nokita locuieşte într-un palat, nu departe de aici. Dar nu veţi fi primit de el, daca nu faceţi înainte semnul adepţilor.

George nu vru să se trădeze. El nu ştia ca chelnerul îl minţea acum, îl „mirosise" atunci când repetase semnul pelagoşilor, caci toţi albii erau duşmani ai sectei, astfel ca nici un alb nu putea fi un „trimis". Vroia să-l atragă pe George într-o cursa, de aceea se prefăcea încrezător. Prin imitarea semnului, tânărul se dăduse de gol.

Nu vru să-l întrebe pe chelner care e semnul adepţilor şi lăsă impresia ca l-ar cunoaşte. În schimb se informă despre avocatul Willok. Chelnerul avu o sclipire de furie în ochi, se stăpâni însă repede şi spuse adresa cerată.

George se duse apoi la tatăl sau. Dar abia intra în odaia acestuia, că se opri în loc şi privi mirat la chipul serios al căpitanului. Şi doctorul Bertram avea mutra gravă, ca şi cum ar fi primit o veste rea.

— Pelagoşii au şi dat semne de viaţa – zise Farrow fiului său – desi au trecut atâţia ani, doctorul Bertram a fost recunoscut şi tocmai a primit înştiinţarea condamnării sale la moarte. Mult aş da să ştiu cum a ajuns în buzunarul lui. Ia citeşte, sau mi bine zis uitate la biletul ăsta!

Căpitanul întinse tânărului o foaie mica de hârtie alba, pe care era desenată o cruce înconjurată de un cerc. Acesta era semnul pelagoşilor.

Farrow dădu apoi lămuririle următoare:

— Acum vreun sfert de ceas stăteam în odaia doctorului, care e aici alături. Am cerut ceva de băut şi ne servi un chelner cu chipul arămiu. Când doctorul Bertram vru să-şi scoată din buzunar pipa, dădu peste hârtia asta. Cine să i-o fi strecurat acolo? Acum o jumătate de ceas nu era încă.

Fără să vrea, George, se gândi la chelnerul cu care stătuse el de vorbă. Istorisi despre succesul cercetărilor sale şi pomeni şi despre chelnerul cu pricina.. Când doctorul auzi ce vorbise George cu acesta, tresări şi exclama:

— Dar e absolut cu neputinţă ca un alb să fie folosit ca trimis al acestei secte; chelnerul trebuie să ştie asta, dacă e şi el membru al pelagoşilor. Vroia să te atragă în vreo cursă, George, de aceea te sfătuiesc să nu te duci la doctorul Singh Nokita. Cu siguranţă că-i s-a şi povestit totul.

— Atunci, chelnerul ştie şi ca noi suntem împreună, caci te va fi urmărit după ce a ieşit din odaie – zise căpitanul – vorbiţi mai departe, eu mă duc să mă încredinţez dacă nu suntem spionaţi.

În vreme ce doctorul Bertram urma să vorbească, Farrow se duse la uşă şi o deschise brusc. Mai avu timp să vadă cum chelnerul dispăru pe după un colţ al coridorului.

Camarazii începură să vorbească în şoaptă. Se sfătuiră ce-ar putea întreprinde, George era de părere să caute familia avocatului nădăjduind să afle amănunte de la ea. La început căpitanul nu vru să-l lase pe tânăr să se ducă singur acolo, dar deoarece Petre se oferii să-i însoţească, încuviinţă. La doctorul Nokita hotărâră să meargă cu toţii măi târziu.

Peste o jumătate de ceas George porni spre locuinţa avocatului ucis. Luă o maşină şi dădu şoferului adresa. Deoarece atât dansul cât şi Petre nu cunoşteau direcţia unde se afla strada cu pricina, nu băgară de seamă ca şoferul apucase pe un drum cu totul greşit. Cel doi camarazi stăteau de vorbă pe şoptite în maşină şi tresăriră abia când automobilul intră într-o curte mică şi se opri brusc.

Patru indieni uriaşi veniră în grabă şi înainte ca George şi Petre să-şi poată da seamă de ceva, fură ameninţaţi de patru revolvere şi un glas poruncitor le ceru să coboare înteţită din maşină şi să ridice mâinile. George pricepu că picaseră într-o cursă.

Cei doi camarazi se supuseră poruncii, apoi li se luară armele. Pe urmă fură îmbrânciţi în casă.

Unul din indieni se deschise o uşă de fier ruginit, apoi împinse pe George şi Petre, după ce fură înăuntru, se închise uşa în urna lor şi zăvoarele fură împinse la loc. Din fericire, lui George i se lăsase lampa de buzunar, din nebăgare de seamă; pesemne, aşa ca putu face lumină şi văzu că pereţii închisorii erau umezi şi din lespezi de piatră, ca şi pardoseala. Nici nu era de gândit să poată fugi.

Aproape trei ceasuri cei doi camarazi rămaseră în aşteptare, până ce în cele din urmă auziră paşi ce se apropiau de temniţă lor. Prin crăpăturile uşii pătrunse o rază de lumină, apoi zăvoarele fură trase şi uşa se deschise încet.

George şi Petre se ridicaseră.Ca să nu-i orbească lumina, fură nevoiţi să întoarcă privirea şi nu văzură că patru indieni

tineri se strecuraseră în încăpere şi se postară lângă uşa. Lumina felinarului fu îndreptată spre pământ, astfel că cei doi camarazi nu mai fură orbiţi. Când se uitară spre uşă, văzură rânjetul batjocoritor al doctorului Nokita.

— Bună ziua, domnilor, sunt bucuros că aţi dat urmare invitaţiei mele, zise indianul ironic. Doctorul Singh Nokita vede totul. Îmi daţi voie să va poftesc să luaţi cina cu mine?

— Invitaţia d-tale a fost cam ciudată, d-le doctor, răspunse George, tot atât de batjocoritor. Pot afla cel puţin ce aveţi de gând să faceţi cu noi în casa asta veche?

— Asta o veţi afla când veţi fi în locuinţa mea. Vă rog să mă urmaţi şi cred că, nu e nevoie să vă atrag atenţia că oamenii mei sunt cu ochii în patru. Vă sfătuiesc să nu faceţi vreo prostie, căci doctorul Nokita nu glumeşte.

— Vă vom urma, domnule doctor – răspunse George, cu mândrie – căci sunt foarte curios să aflu ce-mi prilejuieşte înalta cinste de a fi musafirul d-tale.

Străbătură un gang lung, apoi urcară o scară şi în cele din urmă fură introduşi într-o cameră elegant mobilată, după gustul indian.

Doctorul Nokita invită politicos pe George şi Petre să ia loc. Se aşeză şi el în faţa lor şi bătu de trei ori din palme.

Cei patru tineri indieni care îi escortaseră pe George şi Petre, nu intraseră în cameră. Tânărului îi trecu prin minte că acum ar fi poate momentul potrivit să-l atace pe doctor şi să se folosească de el ca ostatec, până vor izbuti să părăsească locuinţa.

Se vede însă că doctorul Nokita îi ghicise gândul, căci, după ce un servitor intră cu o tavă cu băuturi şi ieşi iar din odaie – zise, zâmbind:

— Vă rog să nu întreprindeţi nimic împotriva mea, domnilor, căci m-am pus bine la adăpost. Chiar în clipa aceasta câteva revolvere sunt îndreptate asupra dv. O singură mişcare suspectă ar avea de urmare moartea dv. Şi acum, daţi-mi voie să vă ofer ceva de băut:

George se codi. Băuturile puteau să fie otrăvite. Dar înainte de a putea refuza, doctorul se ridicase, trase măsuţa între el şi cei doi camarazi şi dintr-o sticla de cristal turnă vin în trei pahare. Numai că apoi unul din ele, îl ţinu în mană şi privi zâmbitor spre George.

— Puteţi bea fără teamă, domnilor, doctorul Singh Nokita nu e otrăvitor – zise el.

Codindu-se, George luă paharul în mână şi când văzu că doctorul bea, dădu şi el pe gât vinul.

Mulţumind puse paharul pe masă şi privi întrebător la indian.

— Domnilor – continuă doctorul – vă aflaţi acum în casa mea ca oaspeţi şi ca… prizonieri. Aţi venit la Madras ca să aflaţi ceva despre secta pelagoşilor. Trimişi de-ai mei v-au ieşit înainte şi v-au poftit în casa mea. Vreţi să-mi spuneţi acum ce doriţi de la secta aceasta?

George chibzui repede. Auzise că nici un pelagros n-are voie să stea sub acelaşi acoperiş cu un alb, fără să pedepsească apoi cu moartea această insultă. Şi acum fusese invitat de doctorul Nokita şi stătea, ca oaspete, în camera acestuia. Era indianul acesta un adept al sectei?

— O voi spune numai unuia din membrii sectei, domnule doctor – răspunse tânărul – în primul rând trebuie să protestez împotriva tratamentului la care ne-ai supus. Refuz să mă consider ca prizonierul d-tale.

Doctorul Nokita zâmbi.

— Trebuie să vă obişnuiţi, totuşi, domnilor, căci ceea ce hotărăsc eu se şi întâmplă. Vrei să tratezi numai personal cu fraţii? Bine, atunci află că eu sunt şeful acestei secte. Ce ai să spui, deci?

— Nu se poate să fie aşa, domnule doctor – zise George – căci am auzit că adepţii acestei secte n-au voie să stea cu un alb în aceeaşi încăpere, fără să se răzbune apoi pentru această… insultă. Dacă ai fi fost un pelago, nu ne-ai fi invitat aici ca oaspeţi ai d-tale.

— Dar cine-ţi spune d-tale că vei părăsi viu această casă?

— D-ta nu eşti un pelago – stărui George, cu încăpăţânare – dovedeşte-mi contrariul şi atunci îţi voi răspunde eu la întrebare.

— Bine, cum vreţi, domnitor – zise doctorul, devenind serios – de fapt, eu n-am nimic împotriva dv. şi nici n-aş fi întreprins ceva, dacă nu mi-ar fi ajuns la ureche că… v-aţi ocupat de avocatul Willok, care însă, din nenorocire, nu se mai află printre cei vii. Am găsit azi dimineaţa cadavrul lui.

— Da, tocmai în chestia mortului vroiam să stau de vorbă cu pelagoşii, căci noi l-am găsit pe avocat cu mult înaintea d-tale.

— Ah, asta e interesant, domnilor. Mi s-a părut mie ciudat de la început ca mortul să fi ajuns pe uscat, căci noi aveam vântul tocmai împotrivă. Vrei să mă lămureşti cum stă chestia?

— Bine, domnule doctor – mi-e tot una dacă eşti sau nu adept al pelagoşilor. Noi am găsit cadavrul plutind pe mare şi l-am adus pe ţărm. Semnul de pe piept m-a interesat şi

deoarece mi s-a vorbit despre pelagoşi, am luat hotărârea, de dragul ştiinţei, să fac cunoştinţă cu secta aceasta. Iată motivul care m-a adus la Madras.

— Asta se poate, domnule… Farrow. Da, te prinde mirarea că te cunosc. Cu siguranţă că aţi găsit cadavrul avocatului în largul mării şi l-aţi adus pe uscat. Aveţi de gând, într-adevăr, să vă ocupaţi de pelagoşi?

— Vroiam numai să-i cunosc – ocoli George răspunsul – nu ştiu despre ei altceva decât că sunt foarte duşmănoşi faţă de albi.

— Atunci trebuie să fiţi într-adevăr foarte curajoşi că aţi vrut să daţi de rostul acestei secte. Ce crezi că o să se întâmple acum cu d-voastră?

George înălţă din umeri. Doctorul păru ca iar cade pe gânduri, iar tânărul folosindu-se de prilej, îşi roti ochii prin odaie. Vroia să încerce să-i descopere pe paznicii ascunşi, despre care îi pomenise doctorul. Dar oricât îşi încordase privirea nu putu vedea nimic. Deodată ochii se opriră pe o măsuţă ce stătea într-un ungher. Acolo erau armele sale ce-i fuseseră luate. Daca izbutea să intre iar în stăpânirea lor, nu-i va fi greu, poate, să-şi redobândească libertatea.

Deoarece doctorul stătea încă pierdut în gânduri, George făcu un semn cu ochiul lui Petre, arătând spre măsuţă. Uriaşul dădu uşor din cap; zărise şi el armele, dar nu avusese încă prilejul să-i atragă lui George luarea-aminte.

În clipa aceasta, Nokita ridică iar capul şi zise:

— D-ta, cu tatăl d-tale şi un domn care-şi zice doctorul Bertram aţi venit încoace, recunoscut, căci am o memorie minunata. Am auzit multe despre călătoriile îndrăzneţe ale părintelui d-tale şi mai ştiu că doctorul Bertram al dv., a locuit cândva la Madras şi… a fost condamnat la moarte de secta pelagoşilor. Doctorul Bertram va trebui să moară. D-ta şi însoţitorul d-tale îi veţi împărtăşi soarta, pentru că vă aflaţi acum în aceeaşi încăpere cu mine. Dar acum, te rog să-mi spui pe şleau ce vroiai de la mine?

— Înainte de a-ţi da un răspuns, domnule doctor, aş dori să ştiu de ce a fost omorât avocatul? întrebă George.

— Willok n-a fost omorât, domnule Farrow, ci numai pedepsit. Şi Doctorul Bertram al dv. îşi vă primi pedeapsa, căci a vizitat pe un adept al sectei, deşi acesta nu dorea să aibă un alb în jurul sau.

— Dar doctorul Bertram i-a salvat viaţa şi pentru asta omul acela ar fi trebuit să-i fie recunoscător, răspunse George.

— Asta nu poţi pricepe d-ta, domnule Farrow – zise Nokita – noi indienii îi uram pe toţi albii, care vor să ne ia ţara. Am jurat moarte tuturor străinilor şi-ţi repet că nici d-ta nu vei părăsi viu această casă. Nici un om din Madras nu bănuieşte cine e, în realitate, doctorul Singh Nokita.

În clipa aceasta intră în odaie un servitor, ca să-i spuie ceva doctorului. Acesta întoarse un moment capul şi, atunci, Petre se repezi înainte, se aruncă asupra lui Nokita şi-l trase la pământ cu scaun cu tot. Apoi se năpusti şi asupra servitorului, pe care-l doborî cu un pumn zdravăn.

George se ridicase şi el repede şi alergă la măsuţa pe care se aflau armele. În clipa următoare avea în mana revolverele şi le îndreptă îndată spre doctorul Nokita, care vroia tocmai să se ridice.

— Nu te mişca, domnule doctor! strigă tânărul, ameninţător. Vei recunoaşte că mă aflu în legitimă apărare şi nu voi şovăi o clipă să-ţi trimit un glonte în cap, dacă nu staţi liniştit.

Nokita nu se mişca în scaunul său. George se cam îngrijoră văzând chipul batjocoritor şi liniştit al doctorului. Probabil că pusese la cale vreo capcană, în care să cadă cei doi camarazi. De aceea tânărul făcu repede un semn uriaşului şi arata spre uşa, prin care intrase servitorul care şedea acum leşinat. Petre pricepu. Deschise uşa cu băgare de seama şi privi afară. Pe coridor nu se vedea ţipenie de om. După ce uriaşul se încredinţa ca nu se va izbi de nici un duşman, se înapoie la George şi-i făcu semn să-l urmeze. Goniră amândoi de-a lungul gangului, nădăjduind să găsească acolo o ieşire. Dar înainte de a ajunge la capătul gangului, se stinse brusc lumina electrică şi cei doi camarazi rămaseră pe întuneric.

George scoase repede lampa de buzunar şi la lumina el zări dispărând o făptură pe după cel mai apropiat colţ al coridorului.

III
LIBERI ŞI… TOTUŞI PRIZONIERI

LA LUMINA LĂMPII LUI GEORGE, uriaşul văzu pe dreapta o uşă, spre care se-ndreptă imediat, încercând s-o deschidă. Nu era încuiată şi camarazii se strecurară repede printr-însa, închizând-o în urma lor. În aceeaşi clipă auziră un zgomot slab, pe care nu şi-i putură lămuri.

George nu prea dădu atenţiune acestui lucru şi plimbând lumina prin încăpere, înţelese ca trebuie să se afle în dormitorul doctorului.

Nici aici nu exista o a doua uşă, pe unde să poată fugi. Deoarece camera nu avea nici vreo ascunzătoare potrivită, tânărul vru să plece. Lipind urechea de uşă şi neauzind nici un zgomot, hotărî s-o deschidă cu băgare de seama, ca să arunce o privire afara. Stinse lampa şi apăsă încet clanţa, când vru însă să deschidă uşa, băgă de seamă că ea era încuiată. Probabil că cineva făcuse treaba astă pe dinafară.

George aprinse din nou lampa, căutând o ascunzătoare. Într-un ungher era un cămin înalt. Dar acesta avea o uşă zăbrelită. Petre îşi aduna puterile şi smuci atât de ea, încât o scoase afară.

O gaură mare şi neagră se căscă înaintea lor. Fără să mai stea la gânduri uriaşul se vâri înăuntru. Îl aştepta însă o mare dezamăgire, căci nu era un cămin adevărat, ci unul de formă, fără ieşire, în schimb, era loc destul acolo – o cămăruţă în toată regula – astfel că cei doi camarazi se puteau socoti în siguranţă deocamdată. Se tupilară amândoi în ea; Petre puse la loc uşa, lăsând-o deschisă de un deget, ca să poată privi în odaie.

Petre cercetă apoi cămăruţa aceea şi văzu că era atât de înaltă încât un om putea sta bine în picioare. Câteva pietre de zidărie ieşite în afară îngăduiau camarazilor să se caţere în sus, astfel ca dacă cineva ar fi privit înăuntrul căminului n-ar fi putut vedea nimic.

George şopti camaradului său:

— Eu voi ţine sub observaţie dormitorul, Petre. Dacă se va ivi cineva şi va arăta intenţia de a deschide căminul, atunci urcăm mai sus, ca să nu putem fi văzuţi. Dacă totuşi va cuteza cineva să intre aici, înăuntru, trebuie să iei tu în primire.

Se scurse o jumătate de ceas, când, deodată, George auzi un zgomot slab. Cineva deschisese binişor uşa şi lumina înăuntru cu un felinar mare. Nevăzând pe nimeni, intra cu

totul în odaie. Începu să cerceteze sistematic încăperea, ajutat de alţi trei indieni. George nu le vedea decât umbrele.

Fireşte că oamenii nu găsiră nimic. Căminul nici nu le veni în gând. După un sfert de ceas de căutare părăsiră încăperea.

George râse. Dar amuţi îndată, auzind în odaie un zgomot slab, ca şi cum cineva s-ar fi lovit de un scaun. Îndată îşi dădu seamă că un indian rămăsese acolo, pândind pe întuneric, ca să vadă dacă străinii nu s-au ascuns, totuşi, în cameră.

Deodată uşa se deschise iarăşi şi în acelaşi timp se aprinse lumina electrică. George îl recunoscu îndată pe doctorul Singh Nokita, care intra cu doi indieni tineri şi spuse în şoaptă câteva cuvinte servitorului ce stătea acolo. Acesta clătind doar capul.

Doctorul era necăjit. Vorbi cu însufleţire servitorilor, apoi îşi plimbă încăodată privirea prin încăpere. Deodată şi-o aţinti asupra căminului. Închise ochii pe jumătate, ca şi cum ar chibzui. Porunci pe urmă oamenilor să iasă afară, încuia uşa şi… se apropiă încetişor de cămin. Ţinea în mână un revolver şi se aplecă pentru a deschide uşa căminului.

George socoti că venise momentul să se caţere cu Petre deasupra intrării. Se aştepta ca doctorul să intre în cămin, ca să-i caute. În cazul acesta ar fi câştigat partida, căci împotriva lui Petre doctorul era neputincios.

Peste câteva clipe stăteau amândoi sus şi priveau de acolo în jos. Doctorul tocmai lumina înăuntru cu felinarul său.

George dădu lui Petre un ghiont, ca să fie cu băgare de seamă. Lumina devenea tot mai vie, apoi se ivi mâna doctorului şi după aceea capul său.

George îşi greşise socoteala însă. Nokita nu intră cu totul în cămin, ci-şi întoarse deodată capul în sus, îndreptând în acelaşi timp lumina într-acolo. Totul se petrecu atât de repede, încât camarazii nu putură întreprinde nimic şi în momentul următor fură orbiţi de lumină.

Doctorul îi recunoscuse însă îndată. Scoase o exclamaţie şi făcu mişcarea de a ridica revolverul, dar Petre fu mai repede şi dându-şi drumul jos, se lăsă în genunchi lângă doctor. Din două lovituri zdravene îl culca la pământ, lăsându-l în nesimţire. În aceeaşi clipă cineva de afară încercă să deschidă uşa dormitorului pe care doctorul o închisese pe dinăuntru. Deoarece acesta nu dădea nici un răspuns, servitorii care auziseră ţipătul lui Nokita zguduiră uşa cu toată puterea, ameninţând s-o spargă.

Petre, însă înhăţase corpul doctorului şi-l târâse cât mai înăuntru, apoi îl legă zdravăn. Îi vârî şi un căluş în gură şi-l aşeză într-un ungher.

În vremea asta, servitorii izbutiră să spargă uşa dormitorului. Rămaseră încremeniţi în loc negăsindu-l pe stăpânul lor şi se uitară unul la altul uluiţi. În cele din urma îi dădu unuia în gând să caute în cămin şi se lăsă în genunchi în faţa lui, încercând să deschidă uşa. În câteva clipe izbuti să facă asta şi lumina înăuntru cu un felinar. Dar nu-i veni în minte să îndrepte lumina în sus, astfel ca după o cercetare fugară se retrase.

Într-o clipită George fu iarăşi la uşa, pe care indianul o închisese după sine. Tânărul o deschise iar şi privi la servitori. Stăteau încă aiuriţi lângă uşă şi nu ştiau ce să facă. În cele din urmă se retraseră, trăgând uşa după ei. Nu mai rămase nici unul în încăpere.

Petre îl aşeză pe doctor iar la pământ. Apoi, George îl puse să stea de pază la uşă, iar el-însuşi începu să cerceteze cu amănunţime cămăruţa. Tânărul îşi zicea ca această încăpere mica trebuia să aibă vreun scop. Deoarece nu conţinea nimic, putea servi ca un fel de trecere spre altă cameră. De aceea cercetă pereţii la lumina lămpii sale, însă nu putu descoperi nici o crăpătura, aşa că, în cele din urmă, fu nevoit să renunţe a mai căuta.

În clipa aceasta, doctorul Nokita se mişca. George îi lumina faţa şi văzu cum deschide ochii mari, de mirare. Începu pe urmă să smucească de legături şi încerca să se ridice. Petre îl ameninţi că-l înjunghie, dacă nu stă liniştit. Nokita se supuse de nevoie, dar în ochii săi era ura şi dispreţ. George nici nu-l lua în seamă şi începu să cerceteze podeaua cămăruţei.

Descoperise acolo o crăpătură foarte îngustă şi cât p-aci să ţipe de bucurie văzând rama unui chepeng. Încercă să vâre cuţitul înăuntru şi izbutind, îl chema la dansul pe Petre, pentru ca şi acesta să încerce în alta parte.

George îşi vedea înainte de treaba. Vara încet cuţitul în crăpătură şi deodată dădu de o piedică. Apăsând ceva mai tare cuţitul, auzi un sunet metalic şi în aceeaşi clipă se lăsă în jos o lespede de piatră ca de vreo jumătate de metru pătrat, care părea că se mişcă în lături. Ieşi la iveală o scară îngustă de piatră, ce ducea şi ea în jos.

Tânărul se-nţelese repede cu uriaşul. Vroiau să coboare amândoi scara, ca să cerceteze unde o să-i scoată la urmă. Doctorul putea rămâne câteva minute singur în cămăruţă, căci servitorii nu-l vor mai căuta.

Îl aşezară deci într-un ungher şi George coborî cel dintâi treptele. Era o scară îngustă şi întortocheate, care ducea tot mai jos. George socoti că trebuiau să se afle iarăşi la vreo zece metri sub pământ.

Deodată, camarazii auziră zgomot sus la scară, ca şi cum s-ar fi închis un chepeng. Priviră speriaţi în jur şi amândurora le veni în gând că de sus fusese lăsat la loc capacul şi astfel doctorul Nokita se eliberase.

— Aşteaptă aici, Petre, eu mă duc repede sus să văd dacă bănuiala noastră se adevereşte! şopti George. Am revolverul la mine şi te pot apăra dacă voi întâlni pe careva pe scara.

Când tânărul ajunse înapoi la chepeng, văzu că acesta era într-adevăr închis. De partea aceasta nu putea fi deschis. George lipi urechea de piatră şi auzi şoapte dincolo.

După aceea se înapoie la Petre, cu gând să meargă amândoi înainte pe gang. Poate că acesta sfârşea la o ieşire secretă, pe care şi-o făcuse doctorul pentru caz de nevoie.

Petre răsuflă uşurat zărindu-l iarăşi pe George – îl urmă pe acesta în gang, luminând în grabă pereţii în ambele părţi, fără să descopere însă vreo uşă. Într-un târziu zăriră la oarecare depărtare capătul gangului. Dar când ajunseră acolo se pomeniră în fata unui perete masiv de piatră, care le închidea drumul.

Erau liberi… şi totuşi prizonieri.

Pe uşa aceasta de piatră era săpat chipul unui zeu indian. George îl cercetă cu atenţiune, deoarece presupunea că peretele acesta nu era decât o uşă, care se deschidea cu ajutorul vreunui mecanism secret. Toate sforţările sale fura zadarnice la început. Apăsa când într-un loc, când într-altul, dar nimic nu se clintea.

Atunci auzi îndărătul său zgomote slabe. Speriaţi, George şi Petre se întoarseră bruse. La lumina lămpii de buzunar văzură la oarecare depărtare făpturile nelămurite ale câtorva indieni, care vroiseră să se furişeze neobservaţi.

Fără să şovăie, George ridică revolverul şi descărca două gloanţe, pe care le trase însă într-adins mai sus, ca să nu nimerească deocamdată pe nimeni. Vroia numai să-i sperie pe indieni.

Îşi atinse scopul, căci indivizii se retraseră repede. Imediat, însă, detună o împuşcătură şi din partea indienilor şi glonţul se izbi de perete.

La a doua, căreia George îi răspunse Petre şopti:

— Dacă mai trag, facem aşa fel ca şi cum am fi atinşi, apoi ne trântim la pământ. Poate izbutim să-i tragem pe sfoară pe indieni.

Înainte că George să poată răspunde ceva, detunară din cealaltă parte iarăşi două împuşcături, ale căror gloanţe ne izbiră şi ele de perete. George şi Petre se trântiră însă la pământ, prefăcându-se loviţi, iar tânărul stinse în aceiaşi timp lampa de buzunar.

În gang se făcu atât de întuneric încât nu se mai vedea la un pas înainte. Indienii sau aprindeau acum un felinar, sau se apropiau pe întuneric de cei doi camarazi. De aceea George şi Petre îşi încordară auzul, ca să prindă de veste la timp apropierea duşmanului.

IV
DOCTORUL BERTRAM ÎN PRIMEJDIE

DEODATĂ GEORGE SIMŢI CEVA ca un curent de aer. Ridicându-se puţin, băgă de seamă că acesta venea dinspre partea unde gangul era închis de lespedea de piatră. Să fi fost deschisa uşa aceea?

Se târî binişor într-acolo şi-ncearcă să pipăie peretele cu mâna. Dar aceasta părea să fi dispărut.

— Petre, peretele de piatră a dispărut – şopti tânărul – aprinde tu lampa şi luminează spre indieni! Dac-ar începe să tragă iar, răspunde şi tu tot cu gloanţe. În vremea asta eu voi cerceta peretele de piatră la lumina lămpii mele de buzunar şi daca drumul e liber, ne facem nevăzuţi îndată pe partea asta.

Uriaşul îndeplini ordinul. Aprinzând lampa îi văzu pe indieni mai aproape ca înainte.

Ridică revolverul şi trase de trei ori la rând, fără să nimerească însă pe nimeni. Socotise bine efectul, caci indienii se retraseră repede câţiva paşi îndărăt. Nu puteau vedea că şi George aprinsese lampa şi tocmai se încredinţase ca peretele de piatră se deschisese într-adevăr ca o uşă. Cu siguranţă un glonte de-al indienilor căzuse pe ornamentele uşii, punând în funcţiune mecanismul secret.

— Hai să ieşim repede, Petre! Ţine lampa astfel ca indienii să fie orbiţi – eu voi face la fel.

Petre nu putu răspunde, căci indienii începură iar cu împuşcăturile. Un glonţ atinse pe Petre la ureche, dar uriaşul nu dădu atenţiune faptului, ci-l urmă pe George, care se retrăsese îndărătul peretelui de piatră.

— Stinge lampa. Petre, apoi împinge uşa – şopti tânărul – cred ca suntem pe drumul cel bun, caci simt o boare de aer rece în fată.

Peretele de piatră se închise cu zgomot şi acum părea zidit la loc. George aprinse din nou lampa să de buzunar, la lumina căreia baga de seama că gangul mai avea câţiva metrii terminându-se apoi la o scara care ducea la sus, după câteva clipe cei doi camarazi urcau treptele. În cele din urmă ajunseră la o uşă de lemn, pe care o putură deschide lesne din partea aceasta. Ramaseră miraţi locului când se pomeniră în interiorul unui mic templu indian. Stinseră lămpile, dar luna plină îşi arunca lumina prin uşa deschisă, altfel ca puteau recunoaşte totul.

Străbătură repede încăperea şi curând se pomeniră într-o grădină părăginită. Merseră înainte, la întâmplare.

Nu puteau fi departe de Madras, căci luminile oraşului se vedeau lămurit, deodată ajunseră la o apă mică ce şerpuia spre oraş. La mal era o bărcuţă, în care coborâră repede, silindu-se să nu facă zgomot.

Apa curgea pe lângă un zid înalt, care împrejmuia, desigur, casa doctorului. Când zidul se sfârşi, trecură printr-o pădurice, pana ajunseră la un podeţ, dincolo de care lucea un drum spre oraş. Păşiră pe uscat, apoi o luară repede la picior. Nu întâlniră ţipenie şi când răsări soarele, ajunseră la cele dintâi case din Madras.

După o jumătate de ceas se aflau iarăşi în hotelul lor. Portarul se miră de înfăţişarea camarazilor, dar nu spuse nimic.

George bătu mai întâi la uşa tatălui său.

I se deschise îndată şi căpitanul, care nu se culcase deloc. Îşi îmbrăţişa fiul. Fusese îngrijorat de lipsa lui şi în cele din urmă luase hotărârea, împreună cu doctorul Bertram, să se ducă la locuinţa avocatului Willok. Deoarece, însă, unul din ei trebuia să rămână la hotel, pentru cazul când George s-ar întoarse, se dusese doctorul Bertram singur, dar nu se întorsese încă.

Tânărul se sperie. Povesti repede tatălui său întâmplarea din casa doctorului Nokita şi căpitanul vru să dea de veste îndată poliţiei, George însă îl opri. Era încredinţat că nu se va descoperi nimic în locuinţa indianului, nimic ce ar putea da de bănuit.

— Mă tem că şi doctorul Bertram a căzut într-o capcană, George – zise căpitanul – el e doar acela pe care sectanţii l-au condamnat la moarte. Trebuie să facem tot ce ne stă în putinţă ca să-l salvam.

— Şi vom face chiar – răspunse George – să mergem însă chiar noi la Nokita şi să-i cerem să ni-l dea înapoi pe doctorul nostru! Dacă ne împlineşte cererea, îl lăsăm în plata Domnului şi ne vedem de drum. India e o ţară primejdioasă şi locuitorii el sunt foarte vicleni. Chiar dacă-l dăm pe mâna justiţiei pe doctorul Nokita asta, s-o găsi un altul care să-i ia locul.

— Ai dreptate, George! încuviinţă căpitanul. N-are decât poliţia să se ocupe de cazul acesta şi noi vom părăsi oraşul după ce-l vom recăpăta pe doctorul Bertram.

— Nu ştim încă dacă a căzut într-adevăr în mâinile lui Nokita – zise George – a luat o maşină de aici?

— Da – răspunse căpitanul – şi chelnerul nostru a dispărut deodată şi a fost înlocuit cu un alb. Banda aia trebuie să se teamă că va fi descoperită.

— Dacă doctorul a plecat cu o maşină – zise George, agitat – atunci i s-o fi întâmplat acelaşi lucru ca şi nouă. Şi noi ne-am urcat într-o maşină, condusă de un indian. Când a plecat doctorul?

— Aseară la şapte şi jumătate. Ar fi trebuit să fie înapoi de mult. Cel mai bun lucru ar fi să ne ducem la prefectul poliţiei şi să-i istorisim aventura. Poate că tot se hotărăşte să cerceteze casa doctorului Nokita.

— Putem încerca, tată, dar eu unul nu cred ca poliţia va întreprinde ceva. Doctorul Nokita se bucură de un renume prea bun în oraş.

— Cu toate astea să mergem într-acolo, George. Schimbă-ţi hainele şi după ce vom îmbuca ceva, plecam. Petre ne va însoţi.

George se duse în odaia lui, se schimbă şi după câteva minute se întoarse la tatăl sau care poruncise să-i fie adusa acolo cafeaua.

După ce o băură, porniră spre prefectura poliţiei. Era încă devreme, dar sperau să-l găsească pe prefect.

Când ieşiră din hotel, George se uită la toate maşinile de piaţă care se aflau acolo. Şoferul indian nu era.

La prefectură, camarazii aflară că prefectul nici nu se dusese acasă în cursul nopţii, deoarece se făptuise o nouă crimă, care pusese în picioare autorităţile. Căpitanul fu anunţat îndată şi prefectul îl primi, pe el şi pe George, foarte politicos.

Îl recunoscu pe tânăr şi se interesă dacă-l regăsise pe prietenul dispărut. George povestise în drum tatălui său despre convorbirea avută cu prefectul şi căpitanul răspunse în locul tânărului.

— Domnule prefect, trebuie să vă spun acum adevărul. Fiul meu, George a avut ieri o aventură ciudată şi am venit la dv. înainte de a întreprinde ceva pe socoteala proprie. Numele meu este….. Farrow, căpitanul Farrow. Poate că nu vă este străin.

— Căpitanul Farrow? exclamă prefectul. Fireşte că vă cunosc, domnule căpitan. Ce vă aduce la mine? Mă miră mult că mi-aţi spus fără înconjur numele dv.

— Vă cred, domnule prefect. Acum însa nu e vorba de mine, ci de viaţa multor cetăţeni ai acestui oraş. Aproape în fiecare zi se făptuieşte câte o crimă şi nu puteţi întreprinde nimic împotrivă, pentru că nu sunteţi în măsură să puneţi mâna pe căpetenia sectei pelagoşilor. Fiul meu a fost atras ieri după amiază într-o cursă şi a cunoscut pe mai-marele sectei.

— Ce, ştiţi unde am putea pune mâna pe şeful pelagoşilor, domnule Farrow?! exclamă prefectul. Vă rog spuneţi-mi imediat, pentru ca individul să nu ne poată scăpa Mai târziu îmi veţi povesti totul.

— Căpetenia pelagoşilor este… doctorul Singh Nokita – răspunse căpitanul, liniştit.

— Ce… ceee… doctorul Singh Nokita? Nu, domnilor, vă înşelaţi amarnic. Cine v-a spus asta?

— Chiar el, domnule prefect – interveni George – îmi daţi voie să vă istorisesc aventura mea? Poate că atunci veţi recunoaşte că acest doctor Nokita e un lup în piele de oaie.

George povesti pe scurt ce păţiseră cu toţii, apoi numai el cu Petre în locuinţa doctorului. Povesti despre descoperirea cadavrului, despre ivirea lui Nokita pe ţărm şi despre îndepărtarea mortului.

— Ai putea întări prin jurământ declaraţiile d-tale, domnule Farrow? întrebă prefectul pe tânăr, când acesta sfârşi de povestit.

— Pot întări prin jurământ fiecare vorbă şi sunt gata să vă însoţesc la casa doctorului. Camaradul nostru, doctorul Bertram, se afla de sigur în mâinile sectanţilor şi dacă nu ne grăbim, nu cred ca mai poată fi salvat. Chiar dv. domnule prefect, veţi putea răsufla uşurat când crimele acestea vor lua sfârşit.

— Adevărat, voi avea linişte în fine – zise prefectul – dar… zău nu pot crede că atât de bine cunoscutul doctor Singh Nokita să fie şeful pelagoşilor.

— Nici chiar dacă întăresc prin jurământ mărturisirea mea? întrebă George. Îl cunoaşteţi doar pe tatăl meu şi ştiţi bine că el nu minte. Daca întreprindeţi nimic împotriva doctorului, atunci în curând veţi avea de înregistrat o nouă crimă.

Prefectul rămase pe gânduri. Clătină capul în câteva rânduri, căci cele spuse de George păreau atât de fantastice, încât cu greu s-ar fi putut crede. Deodată, însă înălţă capul şi zise:

— Bine, voi cerceta cazul. Veniţi peste două ceasuri iar aici, domnilor, îl voi invita pentru atunci şi pe doctorul Nokita. Dacă nu va veni, voi avea o dovadă de vinovăţia lui. Dacă se va prezenta, însă, veţi putea repeta faţă de ei acuzaţiile dv.

— Şi camaradul nostru doctorul Bertram? întrebă căpitanul. Sa rămână el atâta timp în mâinile acestor ucigaşi, care l-au şi ameninţat cu moartea.

— Dacă îmi puteţi da dovezi că se găseşte într-adevăr în puterea doctorului Nokita, atunci voi lua masurile cuvenite – răspunse prefectul – aşa, însă, trebuie să aştept până ce Nokita va veni el-însuşi aici.

— Bine, atunci vom reveni peste două ceasuri – spuse căpitanul – în vremea asta vom întreprinde ceva pe socoteala noastră şi dacă se va întâmpla să dispărem cu acest prilej, atunci veţi şti unde să ne căutaţi, domnule prefect. La revedere.

Cei trei camarazi părăsiră prefectura poliţiei. Îşi făcuseră datoria şi nu vor avea ce să-şi impute dacă se făptuia o nouă crimă.

— Să mergem acum la doctorul Nokita, George! spuse căpitanul. Îi vom cere să ni-l redea pe doctorul nostru şi dacă va fi ca lucrurile să ajungă la extrem, atunci avem armele la noi.

Cu o maşină camarazii ajunseră la mărginea oraşului, de unde merseră pe jos mai departe şi dădură curând de casa în care, după socoteala lui George, fusese dus împreună cu Petre. La oarecare depărtare se afla grădina cu templul indian.

Căpitanul sună la poartă. După câtva timp apăru un servitor indian, care tresări recunoscându-i pe George şi Petre. La întrebarea căpitanului unde e doctorul Nokita, Indianul răspunse că nu locuia aici o persoană cu numele acesta, care-i era, de altfel, cu totul necunoscut. Casa era a unui negustor cu numele de Kibog, care era în călătorie.

Atât căpitanul cât şi George erau încredinţaţi că servitorul minţea. Deodată, acesta se pomeni cu ţeava unui revolver în faţă şi i se dădu porunca să-i conducă pe camarazi în casă.

Servitorul n-avu încotro şi se supuse.

Porni înaintea căpitanului şi-l duse într-un birou elegant.

Căpitanul nu-l slăbea din ochi pe servitor. Îi porunci să se aşeze la fereastră, apoi puse În funcţiune o sonerie de masa. Imediat se deschise uşa şi un alt servitor apăru.

— Cheamă-l imediat încoace pe stăpânul tău, porunci Farrow.

Dar servitorul nu se clinti. Se holbă la colegul său de la fereastră, ca şi cum n-ar fi priceput ce i spusese căpitanul. Abia când acesta li repetă ordinul, dădu uşor din umeri şi răspunse:

— Stăpânul meu nu e acasă, a plecat.

V
CONDAMNAT LA MOARTE

ÎN CLPA URMĂTOARE, înainte ca Farrow sau George să-l poată împiedeca, el părăsise din nou camera, George vru să se ia după dânsul, dar când ajunse la uşă o găsi încuiată. Nu izbuti – şi nici Petre – s-o spargă; erau închişi acum şi trebuiau să caute alt drum ca să poată ieşi de acolo.

Când priviră la locul unde fusese întâiul servitor, văzură că acesta se făcuse nevăzut. În schimb fereastra era deschisa şi nu încăpea îndoială ca indianul sărise pe acolo. Căpitanul privi jos în gradină; deodată detună de acolo o împuşcătură. Glonţul trecu pe lângă capul lui şi se înfipse în pervazul ferestrei.

Farrow se dădu înapoi, înfuriat. Şi drumul acesta le fusese tăiat. Deoarece nu mai era altă uşă, trebuiau să încerce acum să spargă singura care exista.

Petre tocmai vroia să-nceapă, când auzi un fel de şuierat. În aceeaşi clipa simţi o ameţeală şi înainte de a-şi putea da seamă de ceva se prăbuşi la pământ.

Căpitanul şi George veniră în grabă spre dânsul. Se opriră însă şi ei speriaţii în loc şi căzură de asemenea pe covorul moale. În acelaşi moment uşa fu deschisă iar cei doi indieni băgară capul în odaie, cu priviri pline de ură. Văzând la pământ trupurile albilor, închiseră uşa la loc pe dinafară.

Când se trezi, cel dintâi, George privi mirat în jurul său. Se afla într-o pivniţă, luminată de un bec mic electric. Era lipit de perete şi aşa se putea mişca. La câţiva metri de el zări pe tatăl său şi pe doctorul Bertram. Petre se afla la peretele opus şi părea leşinat.

Căpitanul şi doctorul se treziseră şi ei. Amândoi priveau cu tristeţe la George.

— Am căzut în cursă, George – zise căpitanul – doctorul Nokita s-a îngrijit pentru toate eventualităţile. Acum va fi cu neputinţă să scăpăm de aici. Singuri nu ne putem elibera.

— Îl uiţi pe prefectul poliţiei, tată – zise George – i-am spus doar că vrem să întreprindem ceva pentru eliberarea doctorului Bertram şi dacă va fi să dispărem cu prilejul acesta, va şti unde să ne găsească.

— Asta poate dura cam mult, George. Şi dacă va face într-adevăr ceva să ne găsească, e îndoielnic că va da de pivniţa aceasta. Doctorul Nokita s-a îngrijit el bine.

În clipa aceasta se trezi şi Petre. Privi mirat în jurul său, dar apoi îşi aminti de cele petrecute şi se uită întrebător la căpitan.

Înainte însă ca acesta să-i poată răspunde ceva, auziră paşi în faţa uşii pivniţei. Imediat, fură trase două zăvoare şi uşa fu deschisă.

La lumina lămpii care ardea acolo, George îl recunoscu pe doctorul Nokita. Plin de dispreţ îşi privi acesta prizonierii, apoi se apropia de ei. Se opri în faţa căpitanului, se înclina şi zise:

— Mă bucur foarte mult să pot saluta în casa mea pe vestitul căpitan Farrow. Îmi daţi voie să întreb ce-aţi căutat atât de dimineaţă la prefectura poliţiei? N-au vrut să vă creadă că doctorul Singh Nokita ar fi… un criminal?

Râse batjocoritor, apoi, însă, îl cuprinse o furie nemărginită. Chipul i se schimonosi şi şuieră printre dinţi:

— Vă voi dovedi că doctorul Nokita nu îngăduie astfel de glume. Peste un ceas nu veţi mai fi printre cel vii, dar nici de o moarte atât de uşoară nu veţi avea parte.

Bătu de trei ori din palme. În fata uşii pivniţei stătuseră patru indieni, care intrară acum înăuntru si-l dezlegară pe căpitan de la perete. Doi îl luară apoi si-l duseră afară. După aceea veni la rând doctorul Bertram şi George. Petre ramase însă în pivniţa – probabil că aveau altceva de gând cu ei.

Camarazii fură duşi în altă pivniţa şi acolo aşezaţi pe o lebede de piatra. Ca nu-şi poată desface legăturile unui altuia, servitorii îi mai legară de lespede. Apoi se dădură înapoi şi se făcură iar nevăzuţi la un semn al doctorului Nokita.

— Aşa, domnilor, peste puţin se va îndeplini răzbunarea mea şi pedepsirea dv. Aţi căutat aici în Madras secta pelagoşilor şi aţi bănuit că veţi da de o asociaţie mare. Acum, când ştiţi că peste un ceas veţi fi morţi, vă pot împărtăşi taina mea. Secta pelagoşilor e formată doar din cinci indieni. Eu şi cei patru servitori ai mei suntem adepţi credincioşi şi vom rămâne mereu. Chelnerul de la hotel şi şoferul au fost doi servitori de ai mei. Cine se apropie de mica noastră sectă e pedepsit cu moartea. Prin asta ne-am creat un astfel de renume încât însăşi poliţia crede că pelagoşii ar forma o sectă cu ramificaţii foarte întinse. Dv. era cat p-aci să-mi veniţi de hac, de aceea şi vreau să vă ucid, iar cadavrele dv., vor fi descoperite de poliţie, ca dovadă că secta noastră nu îngăduie ca să-şi bată nimeni joc de ea. Veţi muri pe vechea lespede de sacrificiu şi peste un ceas voi privi mulţumit rămăşiţele voastre, ca să-mi potolesc setea de răzbunare.

Înclinându-se încă odată batjocoritor, Nokita ieşi din pivniţă. George auzi paşii depărtându-se tot mai mult, până

se pierdură cu totul.

— Nu pricep ce are de gând cu noi şi ce rost o fi având această lespede de sacrificiu – zise doctorul Bertram – o recunosc bine, după nişte gravuri vechi pe care le-am văzut cândva. Era într-adevăr lespedea de sacrificii a pelagoşilor.

— Poate că jertfirea va avea loc mai târziu, tată – zise George – deocamdată nu se mai află nici un indian aici.

— Ah, acum ştiu cum vor să ne ucidă ticăloşii! exclamă deodată doctorul Bertram. Nu simţiţi, domnilor? Piatra se înfierbântă tot mai mult.

George băgase şi el de seama că piatra se încălzise treptat. Privi îngrozit la doctor care smucea zadarnic de legături. Dându-şi seamă de zădărnicia străduinţelor sale, zise iarăşi:

— Vom fi arşi pe această piatră, domnule Farrow. Ea devine tot mai fierbinte şi în cele din urmă se va înroşi. Cel mult într-un ceas se va întâmpla asta. Nu mai e nici o salvare pentru noi?

Căpitanul şi George încercară şi ei să-şi slăbească cei puţin legăturile, pentru ca să se poată libera unul pe altul pe urmă. Dar nu izbutiră deloc.

Piatra se încinsese grozav, provocând chinuri cumplite bieţilor camarazi.

Atunci zăvoarele uşii fura trase din nou şi o făptură înaltă se strecură înăuntru. George fu cât p-aci să ţipe de bucurie, recunoscându-l pe uriaş, care nu mai era legat.

Când îi văzu pe camarazi pe lespedea de sacrificiu şi observă chinurile întipărite pe feţele lor, Petre nu şovăi o clipă. Din doi paşi fu lângă dânşii şi le taie legiuirile. Cel dintâi fu liber căpitanul. Urmară apoi ceilalţi. Petre le povesti repede cum izbutise să-şi redobândească libertatea: se folosise de un moment prielnic şi culcase la pământ un indian, pe care-l legase cu propriile sale legături.

— N-avem cu ce ne lumina drumul în sus – zise căpitanul către camarazii săi – aşa că cel mai bun lucru ar fi să punem mâna pe Nokita, care va veni peste un ceas aici să vadă ce a mai rămas din noi. Va trebui să-l atacăm cat mai repede cu putinţă, pentru ca să n-aibă răgaz să se folosească de vreo armă.

— Lasă-l în seama mea, domnule căpitan! se oferi Petre. A doua oară nu ne mai scapă dumnealui. Dv. luaţi-i armele şi ţineţi-i la distanţă pe ceilalţi indieni! Din fericite numai trei mai sunt liberi.

— Bine, Petre, caută numai de te aşează în aşa fel ca să-l poţi înhăţa imediat! răspunse căpitanul.

— Tata, ar fi mai bine ca Petre să rămână singur aici – propuse George – zăvoarele trebuie doar să fie puse pe dinafară, altfel doctorul Nokita va mirosi că s-a întâmplat ceva. Noi ne ascundem în pivniţa cealaltă şi-i putem surprinde pe indieni de acolo.

Căpitanul dădu dreptate fiului său. Deoarece nu mai era mult până ce Nokita să se-ntoarcă în pivniţă, ei părăsiră încăperea în care rămase numai Petre. George trase zăvorul pe dinafară şi-i urmă pe camarazii săi, care şi intraseră în pivniţa alăturată.

Farrow scotoci prin buzunarele indianului doborât de Petre. Omul nu se deşteptase încă din leşin, aşa că nu fu nevoie să-l lege deocamdată.

Deodată căpitanul scoase o exclamaţie de bucurie, imediat trase două pistoale şi un cuţit din buzunarele indianului. Dădu unul fiului său, iar doctoral Bertram căpătă cuţitul drept armă.

În clipa aceasta se auziră paşi apropiindu-se de pivniţa lor. Uşa fu deschisă şi un tânăr indian se ivi în prag. Rămase atât de surprins când îi văzu liberi pe străini, încât nu se putu clinti din loc. George nu-i dădu răgaz să se dezmeticească; cu o lovitură în tâmplă, dată cu patul revolverului îl culcă la pământ. Şi acesta avea la el două revolvere.

Acum camarazii nu se mai temeau de doctorul Nokita şi de cei doi servitori ai săi care mai rămăseseră.

Indianul ăsta fu legat şi el la perete, apoi camarazii ascultară la uşă, ca să-l audă venind pe Nokita. Tocmai se împlinise ceasul, când răsunară paşi uşori afară. Apoi uşa pivniţei alăturate fu deschisă şi doctorul vârî capul înăuntru. Observă îndată că tovarăşii izbutiseră să se elibereze… Vroia tocmai să scoată revolverul din buzunar, când Petre se repezi înainte şi-l înhaţă.

Nokita nu era un potrivnic de dispreţuit. Uriaşul avu de furcă să-l ţină. Abia când căpitanul şi George îi veniră în ajutor, izbuti să-l doboare şi să-l lege.

Deodată se auziră împuşcături pe gangul din faţa pivniţelor. Imediat apăru doctorul Bertram şi spuse că alţi doi indieni încercaseră să pătrundă aici jos. Ei îi întâmpinase, însă, cu câteva gloanţe. Nu putea spune dacă-i nimerise sau nu. Servitorii se înapoiaseră sus.

Deoarece doctorul Nokita avea un felinar la el, camarazii putură pornii sus. Tocmai când Petre dădu să ridice trupul lui Nokita, pătrunsese de sus larma sălbatecă, se auziră două răcnete apoi paşi care se apropiau de pivniţe.

Camarazii se pregătiră imediat de apărare.

Dar când cea dintâi făptură se ivi în pivniţa, răsuflară uşuraţi cu toţii. Era un poliţist, căruia îi urmară alţii.

Prefectul politiei nu mai avusese astâmpăr şi pusese sub observaţie casa doctorului Nokita. Poliţiştii băgaseră de seamă ceva şi în cele din urmă pătrunseră în casă, unde fură întâmpinaţi îndată cu gloanţe. Atunci traseră şi ei, împuşcându-i pe servitori.

Căpitanul Farrow lămuri comisarului care conducea echipa cum stăteau lucrurile si-l predase pe doctorul Nokita. La percheziţionarea casei se găsiră atâtea dovezi împotriva lui Nokita, încât nu mai exista îndoială de vinovăţia lui.

Ca să n-aibă de-a face cu autorităţile, camarazii plecată pe furiş din Madras. Cu bărcuţa lor de aluminium porniră apoi la submarin, mulţumiţi că ajutaseră la descoperirea unor criminali atât de temuţi.

După doua ceasuri „Dox”-ul spinteca iar valurile Golfului Bengal, îndreptându-se spre Ceylon.

Sfârşitul volumului: **DOCTORUL NOKITA.**

În numărul următor:

ÎN AUSTRALIA.

In Numărul următor:

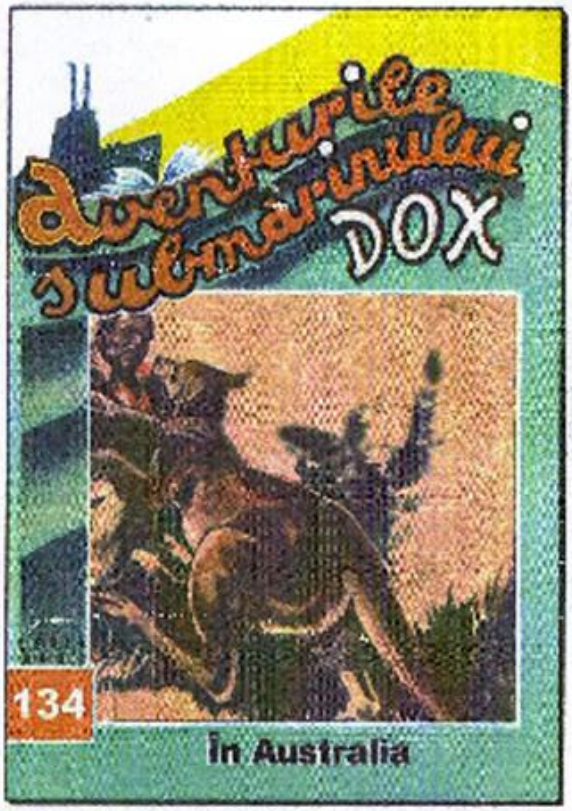

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 439136; www.marist.ro